

Ons land telt 500.000 langdurig zieken. Velen willen niets liever dan terug aan de slag gaan. Jammer genoeg verloopt de re-integratie niet voor iedereen even vlot. Greetje Weckx (54) wilde te snel terugkeren. Ze aanvaardde haar beperkingen na haar nekwerveloperatie eerst niet waardoor ze in een diep dal van burn-out en depressie terechtkwam. Nu werkt ze met de re-integratiecoach en via dagtherapie aan een rustige maar zekere terugkeer. “Ik kijk ernaar uit, maar start pas wanneer ik er helemaal klaar voor ben.”

Het begon allemaal met onverklaarbare pijn aan de rechterarm. Sessies bij de kinesist hielpen niet dus trok ze naar de huisarts. Die merkte slijtage aan de nekwerfels op. Toen de pijnkliniek geen verbetering bracht, bleef opereren over als laatste optie. “Het was een zware ingreep waarbij de halswerfels uit elkaar werden gehaald en nadien teruggeplaatst. Ik zou zes weken niet kunnen werken, volgens mijn artsen. Maar dat werden snel acht weken revalidatie, gevolgd door een deeltijdse heropstart. Dat was voor mij een domper.”

Tegen het advies van haar dokters in ging Greetje daarna terug deeltijds aan de slag. “Ik wilde mij heel graag terug deel van de maatschappij voelen en mijn collega’s helpen. Het was heel druk en we waren al onderbemand. De dagen dat ik niet werkte, moest ik echt bekomen. En toch overtuigde ik mijn artsen om meer te werken. Ik kon moeilijk aanvaarden dat ik minder aankon en voor het eerst voelde ik dat de leeftijd me parten begon te spelen. Ik putte mezelf fysiek en mentaal zo hard uit dat ik uiteindelijk heel diep ben gevallen.”

Een burn-out en depressie waren het gevolg. Haar omgeving greep in en ook de huisarts schreef haar meteen een verplichte pauze van zes maanden voor. Al die tijd is ze wel met de re-integratiecoach in contact gebleven. “Ik heb daar veel aan gehad en nu nog steeds.”

Hoewel ze heel graag terug aan de slag wil, beseft ze dat ze tijd nodig heeft. En misschien een aangepaste job. “Ik kan niet meer hetzelfde als daarvoor, en in het verleden spraken we al eens over de mogelijkheid om coach van nieuwkomers te zijn. Mensen wegwijs maken deed ik ervoor ook al. Zo’n rol zou ik fijn vinden want zo kan ik mijn ervaring doorgeven. Het gevoel te kunnen bijdragen, is belangrijk bij een herstel. Een aangepaste job kan een win-win betekenen voor zowel mezelf als mijn werkgever. Op voorwaarde dat het uiteraard mijn collega’s niet overbelast.”

“HET GEVOEL TE KUNNEN BIJDRAGEN, IS BELANGRIJK BIJ EEN HERSTEL.”

TEKST
Sam Paret

FOTOGRAFIE
Anton Coene

Waar Greetje zich wel zorgen over maakt, zijn de financiële implicaties. Sinds enkele jaren is ze alleenstaande mama van een studerende zoon. “Als ik terugval op 80 procent van mijn inkomen kom ik moeilijk rond, en ik wil mijn zoon geen kansen ontnemen. Mijn hele leven lang heb ik gewerkt en bijgedragen aan de maatschappij. Financiële zorgen zouden niet tot verkeerde beslissingen mogen leiden. Dat het ACV pleit voor een re-integratiefonds waarbij dat verlies aan loon wordt bijgepast, zal veel mensen zoals ik zorgen besparen en helpen bij hun re-integratie.”

Joris Lermytte, stafmedewerker pensioenen en Openbare Diensten ACV: “Dat re-integratiefonds is één van de tien standpunten die volgens ons afgestemd moeten worden op de pensioenwetgeving. 14 procent van het jaarlijks aantal pensioneringen komt door lichamelijke ongeschiktheid en een belangrijk aandeel daarvan is het rechtstreekse gevolg van psychosociaal lijden op het werk. Daarom willen we dat preventie op de eerste plaats komt. Dat hoge cijfer kost de maatschappij handenvol geld. Volgens ons kan dat beter geïnvesteerd worden in een goed begeleid traject van re-integratie met aandacht voor een aangepaste of andere job met compensatie voor werkgever en werknemer. Situaties zoals die van Greetje tonen hoe belangrijk aangepaste re-integratie is. Niet alleen voor de eigenwaarde van de persoon zelf, maar zeker ook voor de maatschappij. Vandaar dat re-integratie voor ons een recht moet worden. Enkel en alleen wanneer dat niet meer mogelijk is, is pensionering een laatste vorm van bescherming. En daarbij pleiten wij voor een behoud van 60 procent van het loon.” ~

